

פרק נערה שנתפתתה

וכמו כן צריך לשלם גם את תשלומי הבושת
הפגם לאביה.

ונאמרו שני הסברים מדוע מקבל האב את
תשלומי הבושת והפגם.

האחד, שגם תשלומים אלו נכללים ב"שבח
נעורים", המגיע לאבי הנערה [רש"י לט ב
ד"ה אביה, רמב"ם נערה בתולה ב ח].

השני, מפני שבידו של אביה לפוגמה
ולביישה על ידי שימסרנה למנוול ומוכה
שחין, נחשב הוא לבעלים על הממון של
בושת ופגם [הראב"ד בהשגות להלכות
חובל ומזיק ד יד, לפי מסקנת הגמרא להלן
מ ב].

גם תשלום הצער נכלל ב"שבח נעורים"
המגיע לאב [רש"י מא ב ד"ה והצער], אך יש
הסוברים שהצער שייך לה [טור וכסף משנה
בשם הראב"ד].

במשנה להלן יתבאר אימתי זוכה האב
בתשלומים, ואימתי זוכה בהן היא עצמה.

ודנו רבותינו רבות בשאלה האם כאשר האב
זוכה בתשלומים הללו, היא זוכה תחילה
בתשלומים הללו ואביה זוכה אותם ממנה,
או שהם תשלומים שחייב בהם המאנס או
המפתה ישירות אל האב.

עיין בדברי רבינו חיים הלוי בהלכות נערה
בתולה, ובדברי הברכת שמואל למסכת
כתובות בפרק זה.

בפרק זה מתבארים דיני התשלומים של
האונס נערה בתולה, ושל המפתה נערה
בתולה.

האונס משלם ארבעה תשלומים: קנס
הקצוב בתורה, של חמישים שקלים. ועוד
שלשה תשלומים, עבור הבושת, הפגם,
והצער.

הקנס הקצוב שמשלם האונס הוא על הנאת
שכיבה, ואילו שלשת התשלומים האחרים
הם כמו כל חובל בחבירו, שמשלם נזק,
צער, ריפוי, בושת ושבח, אלא שבאונס אין
תשלום עבור ריפוי ועבור שביתה ממלאכה.

שומת הבושת היא לפי המבייש ולפי
המתבייש, ושמין כמה ממון ראוי ליתן עבור
הבושת שנגרמה לה במעשה האונס,
ולאביה, ולמשפחתה.

שומת הפגם היא כשומת הנזק שבכל מקום,
ששמים אותה כמה היתה ראויה להמכר
בשוק כשפחה בתולה, וכמה פחתו דמיה
כשפחה בעולה. וערכה של שפחה בתולה
עולה על ערכה של שפחה בעולה היות
והאדון מוכן לשלם סכום גבוה עבור שפחה
בתולה, כדי ליתנה לאשה לעבד שהוא חפץ
להנות אותו.

ושומת הצער היא, האומדן כמה היה האב
מוכן לשלם כדי שלא תצטער בתו מבעילת
איש זה.

את הקנס משלם האונס לאבי הנערה, כל
זמן שהיא ברשותו, עד שתתבגר ותהיה
ברשות עצמה.